

[Poul Schlüter.]

vil være svært nøjagtigt at forudberegne næste års indenlandske aktivitetsniveau.

Men hvis man ikke ligefrem skal klare den opgave at være regeringens skarpe og professionelle opposition, så kommer man nu ikke uden om, at det materiale, som i år ligger til grund for folketingets fastsættelse af udskrivningsprocenten, illustrerer, at vi allerede har passeret et afgørende vendepunkt i forhold til mange års økonomisk udvikling. Jeg tænker på indholdet af OECD-rapporten, jeg tænker på årsoversigten, og jeg tænker på den finansplan, som ledsager forslaget til lov om udskrivningsprocenten. Tallene og bedømmelsen i dette materiale motiverer, at regeringen nu kan foreslå uændret skatteudskrivning til næste år, og i forbindelse med loftet over kommuneskatterne kan dette med rette betegnes som en samlet uændret skatteudskrivning af de offentlige instanser i Danmark i det kommende år.

Det er jo ikke bare kommunerne, som nu må holde for og sætte grænser for udgiftsstigninger. Jeg vil gerne minde om, at provent af den statslige beskatning efter det forslag og den finansplan, som er forelagt, til næste år vil stige med 8 pct., mens stigningen i kommunerne bliver større, nemlig på ca. 12,9 pct. Ingen kan have ventet, at denne stabilisering kunne opnås allerede et eller to år efter regeringens dannelse; det ligger i, at de kræfter, som fører til automatiske stigninger i de offentlige udgifter, er enorme, og de kan ikke brydes på kort tid. Men regeringens kurs har efter min opfattelse været ganske klar, og jeg mener, at det illustreres tydeligt af det talmateriale, som nu er til rådighed for folketinget. Hvis vi ser væk fra løn- og prisstigninger, så har nemlig den reelle stigning i statsudgifterne over nogle år været følgende: fra 1968-69 til 1969-70 7-8 pct., året efter 6 pct., det næste år igen 4-5 pct. og så endelig efter finansplanen for næste år en stigning i størrelsen 3-3½ pct.

På grundlag af disse tal, hvis linje jo er tydelig og kontinuert, mener jeg, man har lov at slå fast, at vi nu er fremme ved et af de hovedmål, det konservative folkeparti satte sig ved regeringsdannelsen, at vi skulle nå frem til, at stigningen i statens udgifter ikke blev større end stigningen i produkti-

viteten i det samlede danske samfund. Den kurs ønsker vi at holde fast i de kommende år, men vi ved naturligvis, at det nok bliver lige så svært, som det hidtil har været, at nærme sig denne vigtige balance.

Let var det ikke. Vi startede jo med at reducere det statsbudget, som var efterladt os, med 600 mill. kr., og senere måtte vi gang på gang gøre indhug i de frie bevillinger. I de følgende år efter det første skabtes nedskæringer i udgifter i størrelsen i alt 1.600 mill. kr., men det var ikke nok. Vi måtte erkende, at der også måtte tages fat på de lovbundne udgifter, og det skete i efteråret 1970, da der kom en besparelse på 500 mill. kr. Jeg vil sige om det, at det var nok første gang, men det bliver ikke sidste gang, der bliver set på de lovregulerede udgifter her i folketinget. Virket mener jeg det har, ikke nok, men meget. Jeg finder et af tegnene på det i statsrevisorernes betænkning over statsregnskabet for 1969-70. Her siger man, at statsudgifternes stignings-takt på de fleste områder er begrænset stærkt i forhold til de foregående år, og statsrevisorerne fastslår videre, at statens driftsudgifter allerede fra 1967-68 til 1968-69 er sat ned fra den almindelige stigning på omkring 10 pct. til 7,0 pct. Videre påpeger statsrevisorerne, at det skyldes en bevidst bestræbelse i forbindelse med omlægning af budgetteringsteknikken. Vi er kommet væk fra, at de enkelte styrelser udarbejdede et budgetforslag ud fra egne skøn over behovet, og er kommet hen til, at finansministeriet pålægger styrelserne bindende budgetteringsrammer. Denne ændring satte regeringen igennem allerede i 1968, og jeg mener, vi kan fastslå i dag, at den har båret frugt.

Man kan se det også i politikken omkring personaleansættelserne. Der kom et loft, og det har begrænset stigningstakten i antallet af offentligt ansatte til en tredjedel af, hvad man regnede med for et par år siden. Linjen, mener jeg, er klar.

Medens statens udgifter i 1960erne gennemsnitlig steg med ca. 18 pct. om året, kan vi til næste år efter finansplanens skøn vente kun ca. 9,3 pct. i stigning. Det mener jeg er en kurs, som muliggør, at vi efterhånden kan reservere tilstrækkeligt med kapital og arbejdskraft til ekspansion i det danske erhvervsliv.

Vi kan vente en vækst i produktionen til